

практичному функціонуванні владно-управлінського апарату конкретної держави. Їх головне соціальне призначення полягає у тому, що за допомогою їх належної організації та функціонування можна забезпечити повну та вчасну реалізацію найважливіших груп суспільних потреб у ключових сферах соціального життя, які безпосередньо стосуються національної та громадської безпеки, а також оборони країни, що у свою чергу сприятиме стабільному та спокійному життю її громадян, гарантованому розвитку ключових інститутів громадянського суспільства та правової держави.

1. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова). – К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. – 584с.
2. Бахрах Д.Н. Административное право: учебник для вузов. М.: БЕК, 1996. 368 с.
3. Розанов И.С. Административно-правовое режима по законодательству РФ, их назначение и структура. Государство и право. 1996. № 9. С.81-91.
4. Тихомиров Ю.А. Курс административного права и процесса: учебник. М.: Юрид.лит., 1998. 620 с.
5. Завгородня В.М. Категорія «адміністративно-правовий режим» у понятійному апараті адміністративного права. Правовий вісник Української академії банківської справи. 2012. № 1(6). С. 31-35.
6. Рушайло В.Б. К вопросу о понятии административно-правового режима. Юбилейный сборник научных трудов. М.: Московская академия МВД России, 2000. С.80-88.
7. Янгол Н.Г. Чрезвычайное законодательство и исключительные правовые режимы. СПб.: ГУАП, 2006. 320 с.
8. Коваленко Н.В. Теорія адміністративно-правових режимів : монографія. Запоріжжя: Видавничий дім «Гельветика», 2017. – 432с.

Артур Маргулов,
професор кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор історичних наук, доцент

СТАТИСТИЧНІ ВИМІРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ МЕНШИНИ ЯК СКЛАДОВА ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ (НА ПРИКЛАДІ АССИРІЙСЬКОЇ ГРОМАДИ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ У XIX-XX ст.)

Ассирійське питання на території Російської імперії на межі XIX-XX століть ніколи не ставало окремим напрямом державної політики. Низькі демографічні показники меншини виводили її поза політичних пріоритетів. Відсутність держави-гаранта, низький освітній рівень, традиційна уклад життя, хвилі соціально-політичних потрясінь на території компактного проживання призвели до ігнорування потреб громади.

Для діагностування нашої гіпотези ми прибігли до аналізу офіційних статистичних даних. Отже, за відомостями 1891 р. на території імперії проживало 2272 ассирійців. Територія де вони компактно проживали охоплювала Карську область, Тифліську та Єриванську губернії. [1, с.6]

Перше ассирійське поселення в межах Російської імперії з'явилося після закінчення російсько-перської війни 1826–1828 рр. в Єриванській губернії та налічувало близько 100 ассирійських родин. [3, с. 135]

За даними Першого загального перепису населення Російської імперії 1897 року сірохалдеїв (айсорів, ассирійців) налічувалось 5353 осіб (3353 ч.), які мешкали майже повним складом на території Кавказу. У Тифліській губернії налічувалось 1570 осіб, Єриванській губернії – 2865 осіб. Більшість з них була корінним населенням, частина вихідці з суміжних регіонів Туреччини та Персії. Окрім Кавказу ассирійці оселялись у Європейській частині Росії (45ч. та 2 ж.), Сибірі (17ч.), Середній Азії (3ч.) [2, с. XVII]

Характер розселення свідчить про те, що ассирійці не розглядали територію імперії для свого постійного проживання окрім районів які межували з історичною територією проживання та були легалізовані російською владою. Кількісні показники чоловічого насе-

лення на територіях Європейської частини Росії, Сибіру та Середньої Азії свідчить про тимчасовість перебування.

Всіх етнічних асирійців об'єднувало 100% володіння національною мовою. Місцем свого постійного проживання асирійці обирали сільську місцевість. Лише 24,41 % населення проживало у містах, 75,58 % – в уїздах. На постійність проживання в сільській місцевості вказує факт співвідношення статей. У містах 1:5,25 (одна жінка на п'ять чоловіків), в уїздах – 1:1,25. [2, с. 18-19]

Спираючись на статистичні данні розуміємо, що самостійну зайнятість мали 1898 ч. та 102 ж. (37,36% загальної чисельності). На патріархальність відносин свідчить факт працевлаштованих жінок – 5,1 % (від кількості усіх жінок). Працевлаштування базувалось на професіях які не потребували освітнього рівня: сільське господарство – 629 осіб, прислуга – 228 осіб, будівництво та ремонт – 494 осіб, торгівля – 142 особи.

Констатуючи загальний низький освітній рівень зустрічаються поодинокі випадки зайнятості в «адміністрації, поліції, суді» – 4 особи, «становій службі» – 4 особи, навчально-виховній діяльності – 5 осіб. [2, 354-355]

Статистичні показники підтверджують гіпотезу про дотримання традиційно-патріархального укладу життя національною громадою, як-то, компактного проживання, відсторонення жінки від системи економічної зайнятості, володінням національною мовою. Разом з цим, окремі представники громади змогли соціалізуватись та претендувати на державницькі посади, які передбачали наявність певного освітнього рівня. Результат перебування асирійської громади на території імперії було реалізацією державної політики формату безпеки у регіоні. Створення умов для соціально-економічної адаптації меншини відбувалось завдяки лояльній імперській політиці.

1. Алфавитный список народов, обитающих в Российской империи. - Санкт-Петербург : издание Канцелярии Комитета министров, 1895. - V, 90 с. ; 20. - Перед загл.: Накануне всеобщей переписи Библиогр.: с. 87-90.

2. Общий свод по Империи результатов разработки, данных первой всеобщей переписи населения, произведенной 28 января 1897 года. Санкт-Петербург : паровая типо-литография Н.Л. Ныркина, 1905. - 2 т. 36 см [Т.] 2. - Санкт-Петербург : паровая типо-литография Н. Л. Ныркина, 1905. - [6], LX, 417 с. - 2 тит. л. В кн. также: Краткий обзор цифровых данных / [сост.]: С. Патканов, В. Гребенщиков, Н. Швейкин, Ю. Бруннеман, А. Гильшер.

3. Маргулов А. Х. Асирійці України в 1920-1930-х роках: хроніки протистоянь. Донецьк: Східний видавничий дім, 2014. 417 с.

Роман Миролюк,
професор кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичного наук, професор

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОЇ ПЕРЕВІРКИ ЩОДО КАНДИДАТА НА ПОСАДУ СУДДІ

Одним із етапів добору на посаду судді, який потребує окремого аналізу, є проведення спеціальної перевірки щодо кандидата на посаду судді. В межах процедури добору на посаду судді вперше після успішного складання відбіркового іспиту та перед направленням для проходження спеціальної підготовки кандидата щодо нього здійснюється спеціальна перевірка яку не слід плутати з перевіркою досьє кандидата як більш складною процедурою.

Аналіз статей Закону які регламентують здійснення спеціальної перевірки, а саме ст.ст. 74-76, дає можливість виокремити форми (види) такої перевірки:

1) надсилання посадовими особами ВККСУ (відділу з питань проведення перевірок) до уповноважених органів запитів про перевірку відповідних відомостей щодо вказаних осіб та отримання від них відповідей;